

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: A. K., narozeného dne ..., státního příslušníka Ruské federace, neznámého pobytu, zastoupeného opatrovnici JUDr. Zdenkou Turičíkovou, advokátkou se sídlem Na Florenci 19, 110 00 Praha 1, proti žalované Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, se sídlem Koněvova 188/32, 130 02 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2009, č. j. CPPH-14384/ČJ-2009-60-KP,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Odměna opatrovnice JUDr. Zdenky Turičíkové, advokátky, se určuje částkou 720 Kč; tato částka bude opatrovnici vyplacena z účtu Městského soudu v Praze po právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2009 zajistila žalovaná žalobce za účelem předání podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), a podle dohody mezi vládou České republiky a vládou Ruské federace o předávání a přebírání občanů obou států.

Žalobce napadl rozhodnutí žalobou; v ní uvedl, že dne 9. 7. 2009 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a téhož dne byl na základě napadeného rozhodnutí zajištěn, ačkoli pro zajištění nebyly splněny zákonné podmínky. V řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. se sice v řízení podle jeho § 129 nepoužije správní řád, ovšem uplatní se zde základní zásady správního řízení; ze zásady rovnosti účastníků pak plyne požadavek na náležité odůvodnění

rozhodnutí, který však v žalobcově věci nebyl naplněn. Při zajištění podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. – na rozdíl od postupu podle § 124 zákona – není žalovaný povinen zkoumat, zda by zajištěnému cizinci v případě vycestování nehrozilo nebezpečí vážné újmy, a vyžádat si k tomu závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Důvodem zajištění nemůže být zahájení řízení o správním vyhoštění; z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, zda bylo zkoumáno konkrétní nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí (z pouhého konstatování takového nebezpečí není patrné, v čem nebezpečí spočívá). Žalobce proto navrhl, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval obsah napadeného rozhodnutí a dodal, že žalobce v řízení poukazoval na existenci svých osobních a rodinných vazeb v České republice; ty však ještě samy o sobě nezakládají překážku vycestování žalobce.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 10. 9. 2006. Řízení o žádosti ve věci prodloužení pobytu bylo zastaveno dne 18. 12. 2006 a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto dne 15. 3. 2007. Žalobce po ukončení řízení nevycestoval a dále neoprávněně pobýval na území ČR bez víza. Dne 6. 7. 2007 bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo téhož dne zastaveno a žalobci byl udělen výjezdní příkaz platný do 4. 8. 2007; žalobce jej však nedbal a dále neoprávněně pobýval na území ČR bez víza až do dne 9. 7. 2009, kdy s ním bylo zahájeno řízení v této věci. Přitom bylo zjištěno, že od 22. 4. 2009 se žalobce rovněž zdržuje na území ČR bez platného cestovního dokladu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že pobytem bez platného víza a cestovního dokladu porušil žalobce povinnost stanovenou v § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., tedy pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Proto bylo zahájeno řízení s příslušnými orgány Ruské federace o převzetí žalobce na území tohoto státu. Dne 9. 7. 2009 rozhodla žalovaná současně i o správním vyhoštění cizince.

Žaloba není důvodná.

Podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Žalobce v žalobě tvrdí, že rozhodnutí v jeho věci nebylo řádně odůvodněno, a není z něj tedy patrné, z čeho žalovaná dovodila, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí. Tato žalobní námitka však vůbec nedopadá na otázku, o níž žalovaná rozhodovala. Žalovaná zajistila žalobce nikoli za účelem správního vyhoštění, jak to upravuje § 124 zákona č. 326/1999 Sb., ale za účelem jeho předání nebo průvozu podle § 129 odst. 1. Při postupu podle § 124 odst. 1 je policie oprávněna zajistit cizince jen tehdy, jestliže mu bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, a jestliže je tu zároveň nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V takových případech je třeba trvat na tom, aby v rozhodnutí bylo zdůvodněno, v čem konkrétně spatřuje policie nebezpečí, že by se cizinec mohl chovat jedním z výše popsanych nežádoucích důvodů: samotná skutečnost, že s cizincem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, totiž není důvodem pro jeho zajištění. Při postupu podle § 129 odst. 1 – který se uplatní tehdy, dopadá-li na žalobce mezinárodní smlouva nebo přímo použitelný předpis Evropských společenství – však zákon nevyžaduje splnění takových požadavků: pro zajištění postačí zjištění, že cizinec neoprávněně vstoupil

nebo pobýval na území. Tato zjištění žalobce nezpochybnil, naopak sám v protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 9. 7. 2009 potvrdil, že se na území ČR zdržoval bez víza a že si ještě nestačil zajistit vydání nového cestovního dokladu. K tomuto závěru dospěla i žalovaná v rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Není tedy podstatné, zda bylo u žalobce dáno nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (které ohledně něj bylo rovněž vydáno dne 9. 7. 2009): zajišťovala-li žalovaná žalobce proto, aby jej mohla předat do Ruské federace podle mezinárodní smlouvy, nebyla povinna tuto skutečnost zjišťovat ani se o ní v rozhodnutí jakkoli zmiňovat.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Ustanovené opatrovnici náleží odměna za převzetí a přípravu zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.) ve výši 300 Kč (§ 9 odst. 5 a § 7 bod 1 advokátního tarifu) a paušální částka náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je opatrovnice plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se určená odměna o částku odpovídající dani, kterou je opatrovnice povinna odvést podle zvláštního právního předpisu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Celkem tedy opatrovnici náleží 720 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. července 2010

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie